

BULUZ YÜREKLER

© 2014, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-088-0

Sertifika No: 75092

<i>Hayat Yayınları</i>	: 518
<i>Hayat Edebiyat</i>	: 40
<i>Kitabın Adı</i>	: Buz Yüreklar
<i>Yazarı</i>	: Gençosman Denizci
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Kapak Tasarım</i>	: Yasin Özcan
<i>İç Tasarım</i>	: Anıl Eren
<i>Baskı Yeri ve Tarihi</i>	: Ankara, 2025
<i>Baskı ve Cilt</i>	: Ertem Basım
	Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

✕ /hayatyayinlari /hayatyayinlari

BULUZ YÜREKLER

GENÇOSMAN DENİZCİ

Gençosman Denizci

1964 yılında Rize’de doğan yazar, ilk, orta ve liseyi doğduğu şehirde okudu. 1993 yılında Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi İşletme Bölümü’nden mezun oldu. 1992 yılından beri İstanbul’da yaşayan yazarın asıl mesleği, Serbest Muhasebecilik Mali Müşavirlik ve Bağımsız Denetçilik olup, maliyet muhasebesi uzmanıdır.

Amatör olarak şiirle de uğraşan yazar, evli ve üç çocuk babasıdır.

Instagram: @gencosman_denizci

Facebook: www.facebook.com/polisiye.gencosmandenizci

Kayalık bir tepenin, deniz seviyesinden bin yüz elli metre yükseklikteki yamacında, M.S. 365-395 yılları arasında inşa edilmiş olan Sümela Manastırı'nı ziyaret etmek için akşamdan gelip Maçka'daki otele yerleşen Gürcistan uyruklu iki genç adam, ertesi sabah erkenden lobiye inip beklemeye başladılar.

On dakika önce Zigana geçidini geride bırakan gri renkli otomobil, gecedен yola koyulmuştu. Kısa molalar dışında hiç durmadan yola devam eden şoför, yaklaşık yarım saat sonra Maçka'da olmayı planlıyordu.

Otele iki kilometre kala yolun sağında aracını durduran şoför, telefonu sadece bir kez çaldırıp kapattı. Beş dakika içerisinde, Gürcistan plakalı, beyaz renkli, arazi arabası karşı yönden gelip yolun diğer tarafında durdu. Az önce otelde bekleyen gençler arabadan inerek, Erzurum istikametinden gelen aracın yanına geçti. Şoför, arabadan inmeden, koli bandıyla sıkıca bantlanmış kare şeklindeki orta boy paketi camdan dışarı uzattı. Adamlardan iriyarı olanı, elindeki kalınca zarfı, teslim aldığı emanetin karşılığında uzatarak, "Teşekkürler bayım. Temiz iş oldu," dedi.

“Umarım zarftakileri saymamı gerektirecek nahoş bir durum yoktur genç adam!” diye karşılık verdi yol yorgunu şoför.

“Merak etmeyin bayım. Bizde asla yamuk olmaz.”

“O hâlde tekrar görüşmek üzere,” diyerek, İstanbul’a kalkacak ilk uçağa yetişebilmek için Trabzon’a doğru gaza bastı, Erzincan’dan gelen adam.

Ağustos ayının ortasında, mis gibi bir havanın hâkim olduğu sabahın erken saatlerinde gerçekleşen bu esrarengiz alış veriş ilk değıldi aslında!

Ocak ayının başı...

Şehrin Dışından Gelen İki Yabancı

Cuma günü öğleden sonra Erzincan'a giren iki yabancı, merkeze uğramadan D100 karayolu üzerinden doğruca Fırat Nehri'ne yöneldiler. Av tüfekleriyle Erzurum'dan yola çıkmış olan otuz yaşlarındaki gençler, Üzümlü ilçesinin Altınbaşak beldesini geride bırakıp uygun bir yerde araçlarını durdurdular. Yüklerini alıp sessizce kıyıya, buzla kaplı bölgeye yanaştılar.

Daha önce gelip keşif yapmış oldukları bu bölge, ördek avcılarıyla balık avcılarının uğrak yeri sayılırdı. Kuşlar, ikindi vaktinden itibaren akşama kadar sürülerle akın ederdi nehir kıyısına. Kış ortası, hem de nehir soğuğu olunca hava akşama doğru ayaza dururdu. Zaten kıyıda her yer buzla kaplıydı.

Etrafı kolağan ettikleri sırada gençlerden birisi,

“Şahin, şu uzaktan gelen jandarma aracı mı yoksa?” diye sordu diğerine.

“Hani, ne tarafta lan?” dedi, telaşlanan Şahin.

“Görmüyor musun oğlum? Aha işte!”

“Hadi be... Ne yapacağız şimdi Caner?”

“Bence hemen t yelim. Bir yakalanırsak ayvayı yeriz oğlum.”

“Bence de...”

Kimse görmesin diye hafifçe eğilerek, geldikleri patika yolu gerisin geriye teptiler. Jandarma aracı kendilerine uzak sayılırdı ama durumlarını riske atamazlardı. T feklerini arabanın arkasına atıp sof r mahalline geçtiler. Tam hareket etmişlerdi ki, balık avı için o bölgeye gelen  c beş kişi kendilerine ters ters bakarak yanlarından geçip gitti!

Buz Tutmuş Nehirde Balıkları Ürküten Neydi?

Batıdaki akranlarının hafta sonu sıcacık yataklarında bir sağa bir sola döndükleri dakikalarda, üç arkadaş, Fırat'ın buz tutmuş kıyısına ulaşabilmek için yarım saatten beri yürüyorlardı. Hasan on iki, Ahmet dokuz, Kerim ise sekiz yaşındaydı. Şu an yağmıyordu ama gece yarısından şafak vaktine kadar yağan kar, araç geçişlerine izin vermeyecek şekilde yolu kapatmıştı.

Fırat Nehri'nde bu mevsimde balığa çıkmak, gecenin sabaha doğduğu anda tir tir titreyerek yola revan olmanın diğer adıydı çocuklar için. 'İlkbahar, yaz, sonbahar, kış,' diye, ilköğretim sıralarında öğretilen dört mevsim klasiği buralarda pek geçerli değildi! Zira Doğu'da kış demek, sekiz ay boyunca toprağın rengine hasret kalmak demektir.

Kat kat giyinmiş olmalarına rağmen dondurucu soğuk iliklerine kadar işlemiş, dizlerine kadar da ıslanmışlardı. Ama havanın ayazı, günün sonuna doğru şahit olacakları o korkunç manzaranın ürperici soğukluğu karşısında vız gelir tırıs giderdi, küçük kafadarlar için.

Yanlarında yiyecek olarak, annelerinin hazırlayıp naylon poşetler içerisine yerleştirdiği, arasına halis tereyağı sürülmüş yarımşar tandır ekmeği ile birkaç dilim yöresel peynirden başkaca bir şey yoktu.

Yol boyunca içli içli türküler çığırarak yürüyen Hasan'ın elinde, balık tutmaya başlamadan önce buz tabakasını kırmak için kullanacakları ağzı paslı, tahta sapı iki çiviyle iğreti şekilde tutturulmuş bir testere vardı. Ahmet, iki metrelik tahta sapın ucundaki otuz santimetre çaplı dairesel tenekeye tutturulmuş naylon ipten örülü ağı, arada bir önünden yürümekte olan Kerim'in kafasına geçirip geçirip muziplik yapıyordu. Elinde kova olduğu hâlde bir yandan küçücük elleriyle yaptığı kartoplarını Ahmet'e fırlatan Kerim, diğer yandan, "Abi ya, şuna bir şey söylesene, hiç rahat durmuyor," diye, Ahmet'i Hasan'a şikâyet ediyordu.

Doğu'da hava erkenden gözlerini yumardı... Yan yoldan nehrin kıyısına kadar olan tahminen altmış metre uzunluğundaki karla kaplı patika yolu da geçip kıyıya vardıklarında derhal işe koyuldu üç kafadar.

Yorgunluğun da etkisiyle, daha öğlen olmadan karınları zil çalmaya başlamıştı maceraperestlerin. Hasan, "Getirin şu çıkınlarınızı da soframızı kuralım," diye seslendi arkadaşlarına.

Öğlene kadar sadece iki balık yakalayabilmişlerdi! Oysa geçen hafta bu saatlerde, yanlarındaki kovanın içinde tam on iki balık birikmişti.

Yemeğin ardından tekrar işbaşı yapan Hasan ve arkadaşları için, saat üç buçuğa kadar yakalamış oldukları toplam dört cılız balık, yok hükmündeydi aslında.

"Hızlı zıplayın, hızlı. Daha hızlı, daha kuvvetli Ahmet, hadi!"

"Neredeyse bütün gün zıplayıp durduk, Hasan. Yorulduk artık."

"Zıplayın lan, zıplayın. Bak bir tane daha geliyor, zıplayın."

Balıkları ürkütüp açılan tuzak deliğe doğru kaçmalarını sağlamak için birkaç kişinin hızlı ve kuvvetlice buz tabakasının üzerinde zıplaması gerekiyordu. Böylece, elindeki küçük ağı tuzak delikten içeri doğru sarkıtıp bekleyen kişi de balıkları yakalamaya çalışırdı. Tuzak delikleri açmak öyle kolay değildi. Çok dikkatli olmak gerekiyordu. Hele bu işi çocuklar yapacaksa... Aksi hâlde, içine düşüldüğünde insanı kaskatı hâle getirebilecek nehrin sularına gömülmek işten bile değildi. Tespit edilen uygun yerdeki buzu kesmek için testere ve balta kullanılırdı.

Kalın buz tabakasının üzerinde sürekli zıplamak, zaten soğuktan uyuşmuş ayaklarını iyice hissizleştirmişti çocukların.

“Ahmet,” diye seslendi, küçük Kerim. “Ben daha fazla dayanamayacağım çok yoruldum. Hem üşümekten her tarafım uyuştı.”

“Peki, Kerim. Dönelim artık,” dedi Ahmet. Beri tarafta bekleyen Hasan:

“Daha kaç tane tuttuk ki oğlum? Evdekilere ne diyeceksiniz?”

“Kerim çok üşüdü.”

“O hâlde sen biraz daha zıpla, Kerim yanıma gelsin.”

“Tamam.”

Yarım saat daha böyle devam ettiler. Ancak, her zaman balık kaynayan bu bölgede nedense bugün hiç balık yoktu. Gerçi etrafta iki üç tane çukurumsu tuzak deliğin olması, kendilerinden birkaç gün önce birilerinin burayı ziyaret ettiğinin göstergesiydi.

“Bu böyle olmayacak,” dedi Hasan. “Çok garip! Şuradaki eski deliklerden birini yeniden açalım arkadaşlar.”

“Peki, ama bu son olsun abi,” dedi, olduğu yerde zangır zangır titreyen Kerim.

“Amma da zırladın be sutoğlanı. Bir daha seni peşine takanın!..” diye hiddetlendi Hasan.

Hasan'ın da elleri ve ayakları iyice üşümüştü. Esasen o da bu durumdan son derece şikâyetçiydi ama hem yeni yeni ergenliğe girmiş hem de içlerinde en büyük ve lider konumunda olması, mızımızlanmasını engelliyordu. Hani, erkeklige laf söyletmeme hesabı... Ama ne de olsa o da çocuktü. Üstelik bugün günlerden Pazar'dı ve öğretmeninin verdiği ödevleri de bitirmişti. Şimdi sıcacık sobanın yanı başında, annesinin pişirmekte olduğu mis gibi tandır ekmeğinin kokusunu içine sindire sindire çekerek şekerleme yapmak vardı, ah...

Hasan testereyi eline alıp, önceden açılmış ancak birkaç gün içinde ağzı yeniden donmuş olan çukurun yanına geldi. Dizlerinin üzerine çöktü. Testerenin ucunu hâlâ belirginliğini koruyan eski izlere geçirdi. Hafifçe ileri geri hareket ettirince testerenin dişleri yavaş yavaş buza gömülmeye başladı. Yenisini açmaktansa eski çukurlardan birini tekrar açmak daha kolaydı. Testereyi bir süre sonra hareket ettiremeyince, sıkıştığını zannetti. Fakat bu gibi durumlarda testerenin sıkışmayacağını bilecek kadar tecrübeliydi Hasan. Birkaç gün önce açılmış olan çukurların ağzındaki buz tabakaları daha ince olurdu. Testere, sanki bir şeye takılmış gibi duruyordu! Kesilme esnasında oluşan buz kristallerini eliyle sildi. Dikkatli bakınca buz tabakasının altında garip bir cisim olduğunu fark etti! Gördüğü şey, pürüzlü yüzeyden dolayı pek seçilemiyordu ama oldukça büyüktü.

“Ahmet, Kerim! Çabuk buraya gelin,” diye seslendi Hasan.

Arkadaşları koşarak yanına vardılar. “Hayırdır? Büyük balık mı yakaladın yoksa?” diye dalga geçti Ahmet.

“Zevzek zevzek konuşmayı bırak da yardım et,” dedi, Hasan. “Testere takıldı, çıkartamıyorum.”

Hasan testerenin sapını iki eliyle kavrayıp yeniden kendine doğru çekmeye çalıştı ama başaramadı. Ahmet, Hasan'ı belinden kavradı. İki birlikte asılınca testere sıkıştığı yerden kurtuldu! Ani kurtulmadan dolayı iki arkadaş gerisin geriye birbirlerinin üzerine düşüverdiler. Fakat kurtulan testere değil, testerenin sapıydı.

“Sapı elinde kalmış abi,” diye takıldı, onları seyreden Kerim.

“Zaten sinirim tepemde, Kerim. Sapı ağzına sokmayayım istersen!” diye hiddetlendi Hasan.

“Şimdi ne yapacağız peki?” diye sordu Ahmet.

“Kıyıdaki şu taşlardan büyükçe olanını kap da gel.”

“Ne yapacaksın o taşı?”

“Buzu kıracağız oğlum!”

“Tehlikeli olmaz mı abi?”

“Merak etme, bir şey olmaz. Dikkatli kırarız.”

“Ama...”

“Hadi, birazdan hava kararmaya başlayacak,” diye çıktı Hasan.

“Öyleyse eve dönelim, abi. Ne diye uğraşıyoruz ki? Balık yok işte,” diye yeniden sızlanmaya başladı Kerim.

“Tamam, şu testereyi sıkıştığı yerden çıkartalım, döneriz,” dedi Hasan.

Eve balık tutamadan dönmek! Üstüne üstlük testereyi kaybederek... Düşüncesi bile Hasan’ın, eve dönünce akşam babasından yiyeceği dayağı şimdiden hissetmesine yetmişti. Gerçi dedesi Hasan’ı çok seviyordu. O korurdu babasından.

Ahmet’in getirdiği taş epeyce ağırdı. Hasan taşı Ahmet’ten alıp, “Siz kenara çekilin,” dedi. “Hatta kıyıya çıksanız daha iyi olur.” Çocuk aklı işte... Bir an için, buz kırıldığı anda testerenin de taşla birlikte suya gömüleceğini düşünememişti.

Muhtemelen, balıkları ürkütüp buraya gelmesini engelleyen de şu anda kırmak üzere olduğu buzun, altındaki cisimdi. Taşı iki eliyle sıkıca kavrayıp havaya kaldırdı. Ahmet ile Kerim, yaklaşık on beş metre ötedeki kıyıya çıkmışlardı. Buzun genişçe bir alanı kaplayacak şekilde kırılması ihtimaline karşın, kendisi de kaçmaya hazırdı. Taşı hızlıca fırlatırken aynı anda birkaç metre kıyıya doğru

kaçtı. İlk denemede başarılı olamamıştı ama hafif bir çatlak oluşmuştu yüzeyde.

“Ne oldu Hasan? Kırabildin mi?” diye seslendi Ahmet.

“Kırılmak üzere, şimdi hallederim.”

Hasan, ikinci denemede taşı daha kuvvetli bir şekilde fırlatınca, yaklaşık elli santim çapında bir bölüm kırıldı. Kırılan kısımdan dışı doğru, üç yerde çatlaklar meydana geldi. Hayli tedirgin olunca can havliyle kıyıya doğru üç beş adım attı. Tahminen bir metre uzunluğa erişen çatlakları gören Hasan, nehrin dondurucu sularına gömüleceğini sandı. Zira bulunduğu yerin derinliği iki metreden fazlaydı. Kıyıdaki arkadaşlarının gelip kendisini kurtarması da mucize gibi bir şey olurdu. Ucuz kurtulmuştu. Düştüğü yerden usulca, biraz da korkarak yavaş yavaş yaklaştı. Kırılan yerin tam ortasında bir hareketlilik gözlemlendi! Yerlerinden kıpırdamamaları için eliyle kıyıdaki arkadaşlarına işaret etti.

Nehirdeki akıntının deliğe vermiş olduğu basınçtan dolayı hareket eden o cisim, yavaşça bir batıp bir çıkıyordu. Hasan, ne olduğuna anlam veremediği cismin etrafında yarım tur attı. Onu tam arkadaşlarıyla kendi arasına almıştı ki olduğu yerde donup kaldı! Gözleri faltaşı gibi açılmış, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi güm güm atmaya başlamıştı: “Aman Allah’ım!”

“Nedir abi o?” diye seslendi kıyıdan, Kerim. “Gelelim mi oraya?”

Hasan’dan çit çıkmıyordu. Orasını burasını paramparça ettiği buz, intikam alır gibi dondurup esir almıştı sanki çocuğu.

Kerim, yanındaki Ahmet’e:

“Hasan abi niye cevap vermiyor?” diye sordu.

“Ne bileyim oğlum, anlamadım ki!”

“Gidip bakalım öyleyse.”

“Hadi.”

“Allah Allah, ne gördü ki!”

Arkadaşları onun olduğu yere doğru birkaç adım atmışlardı ki birden:

“Durun, gelmeyin!” diye bağırdı, korkudan tir tir titreyen Hasan. “Ben geliyorum,” der demez, önündeki kütlenin de üzerinden atlayıp tazı gibi koşmaya başladı. Nefes nefese arkadaşlarının yanına varır varmaz kendini Ahmet’in kollarına bırakıverdi. Rengi solmuş, benzi atmıştı. Dili tutulmuş, ela gözleri masmavi gökyüzüne doğru çakılı kalmıştı. Soğuktan titreme, bu titremenin yanında deve de kulak misaliydi. Onun bu hâlini gören arkadaşları da korkmaya başladılar:

“Hasan, konuşsana abi!” diye seslendi Kerim. “Ne oldu sana böyle?”

“Bak bizi de korkutuyorsun. Ses versene, nedir o gördüğün?” dedi, Hasan’ın başını kucığına yaslayan Ahmet. Bir yandan da hafifçe arkadaşının yüzünü tokatlıyordu. Belli ki şoka girmişti arkadaşı.

Hava artık kararmaya yüz tutmuştu. Ne yapacaklardı? Neredeyse yetmiş kilo ağırlığındaki Hasan’ı sırtlarına alıp onca yolu katedemezlerdi. Karanlık iyice bastırınca yollarını bulmakta güçlük çekerlerdi. Hem buralarda çok kurt olurdu!

Ahmet, yerden bir avuç kar alıp aniden Hasan’ın elbisesinden içeri, koynuna doğru boca etti. Tenine değen bu soğuk nesneden dolayı birden irkilip kendine gelir gibi oldu, şoktaki çocuk. Aynı anda, “Gözleri ve ağzı açıktı. Çok ürkütücüydü,” diye mırıldandı.

“Sayıklıyor galiba,” dedi Kerim.

“Öyle gibi,” diye doğruladı Ahmet.

“Korkunçtu,” diye sayıklayan Hasan, aniden doğruluverdi. “Çabuk, çabuk kalkın, hemen eve dönüyoruz!” diye bağırdı. Arkadaşının bu hâlimden tedirgin olan Ahmet:

“İyi, tamam. Tamam da nedir oradaki? Söylemeyecek misin bize?” diye, biraz da meraklı bir şekilde sordu.

“Yolda anlatırım. Acele edin şimdi, hadi,” diye cevapladı Hasan.

Sabah erkenden şen şakrak, arada bir kartopu oynayarak geldikleri güzergâhta şimdi hızlı ve korku dolu adımlarla evlerine doğru koşuyorlardı. Ahmet ile Kerim niçin böyle koştuklarının farkında bile değillerdi.

Bereket versin kar yağmıyordu. Üstelik sabahki diz boyu kar, şimdi sağlı sollu yol kenarlarına püskürtülmüş gibi duruyordu. Demek ki kendilerinden sonra kar küreme aracı gelip köyün yolunu açmıştı.

Arkadaşlarını daha fazla merakta bırakmak istemeyen Hasan, bir yandan koşarken bir yandan da buzların arasında ne gördüğünü anlatmaya başladı:

“Nehirde bir ceset var çocuklar!” dedi. “Bir kadın cesedi...”

“Ne, ne diyorsun sen abi?Şaka mı bu şimdi?” diye, korku dolu gözlerle sordu Ahmet.

“Böyle bir konunun şakası olur mu oğlum!”

“Annee!” diye, tiz bir çığlık attı Kerim.

Şoka girme sırası Ahmet’le Kerim’deydi. Uzaktaki kurt ulumaları, akşamın alacakaranlığıyla birlikte daha da korkunç bir hâle bürünmüştü şimdi! Belki de hayatlarında hiç bu kadar süratli koşmamışlardı. Korkudan, arkalarına bakmaya dâhi cesaret edemiyorlardı. Adımları o kadar hızlanmıştı ki üç kafadarın, yolu çoktan yarılamışlardı. Bu arada Kerim, pabucunun tekinin ayağından fırladığını fark etti. Ama bir an için bile olsa yavaşlama korkusuyla, eğilip almaya cesaret edemedi. Sanki ceset arkalarından onları takip ediyormuş gibiydi.

Yüz metre daha koşup, önlerindeki sağa doğru kıvrılan virajı döndüklerinde iki karaltının kendilerine doğru yaklaştığını gördüler. Boyları iki metreye yakın, baştan aşağıya siyaha bürünmüş uzak-taki heyula gibi yaratıklar, ellerindeki uzun çubuklarla çocuklara iyi-